

Ruth Ware

Femeia din apartamentul 11

Traducere din limba engleză de
Mihaela Doagă

În vis se făcea că sunt prinsă în cursă. Încuiată într-o celulă în adâncuri, undeva sub apă, unde nimeni nu mă putea auzi cum țip.

Nu exista cale de scăpare — nu puteam decât să alerg dintr-o parte în cealaltă a cămăruței, zgâriind cu unghiile ușa încuiată, smucind perdelele portocalii de nailon doar spre a descoperi că nu era niciun geam după ele — doar un panou sec de plastic, parcă râzându-mi cu cruzime în față.

Disperată, căutam ceva, orice, care să mă ajute să evaderez din această închisoare — o bucată de lemn cu care să forțez ușa, ceva greu cu care să sparg broasca. Dar nu exista nimic — doar un pat de metal fixat în perete și o tavă de cauciuc lăsată pe podea.

Ușa era încastrată în perete, nelăsând nicio crăpătură în care să-mi pot strecura degetele, niciun pic de spațiu dedesubt pe unde să pot trage cu ochiul sau țipa.

Și, cum zgâriam suprafața implacabilă de plastic cu unghiile rupte și însângerate, mi-am dat seama: nu exista cale de ieșire. Eram complet și definitiv prinsă în cursă. Iar conștiința acestui fapt era gata să mă copleșească.

Când m-am trezit, m-a inundat o ușurare imensă. Am rămas întinsă în pat, cu ochii închiși, simțind cum îmi bătea inima să-mi spargă pieptul și cum îmi zvâcnea sângele în urechi. Fusese doar un vis — visul urât și familiar pe care-l

avusesem în nenumărate rânduri. Doar un coșmar stupid, care tot revenea — amintirea unei grozăvii din care scăpasem cu mult timp în urmă. Eram în siguranță acasă, unde nimeni nu-mi putea face rău.

Doar că... oare așa să fie? Încă dinainte să deschid ochii, mi-am dat seama că ceva nu e în regulă. Nu eram în patul meu comod de-acasă, cu soțul meu lângă mine și niște piciorușe de copil înghesuite peste burtă. Eram singură, întinsă pe o saltea tare și subțire, cu dureri de spate și șold. Nici sunetele nu erau cele obișnuite — nu se auzea huruitul prietenos al aparatului nostru de aer condiționat, nu se auzeau nici claxoanele sau țiuitul sirenelor tipice pentru o noapte newyorkeză.

Nu, aici se auzeau doar zăngănit de uși, zgomot de pași și niște țipete furioase de bărbați.

— Dacă nu te potolești... am auzit, iar apoi ceva ce n-am reușit să deslușesc.

Inima mi-a luat-o din nou la goană și m-am ridicat în capul oaselor, deschizând ochii cu groază, pe măsură ce mă năpădeau amintirile celor petrecute în ziua dinainte. Nu era nicio fereastră falsă aici, niciun panou bej ascuns după perdele de nailon. Și ușa nu era de plastic. Dar exista o ușă. Era de metal și avea gratii. Și era zăvorâtă bine.

Visul meu nu fusese doar un vis. Chiar eram prinsă în cursă. Eram încuiată într-o celulă. Și habar n-aveam cum să ies.

PARTEA ÎNTÂI

Când am intrat în dormitor, mi s-a tăiat respirația. Camera arăta ca după bombardament. Sertare răsturnate, plapuma și pernele azvârlite pe jos, una din noptiere cu susul în jos pe pat și scaune împrăștiate de colo-colo de parcă jucase cineva popice cu ele. Erau haine peste tot — pe covor, pe noptieră, atârinate de jaluzele —, de-abia dacă se mai vedea covorul prin tot talmeș-balmeșul. În mijlocul haosului trona Delilah, pisica mea tigrată, bătrânică de-acum, spălându-se placid pe un morman vraiste de rufe care, cu doar câteva ore în urmă, *fuseseră* proaspăt spălate și împăturite.

Existau doar două explicații posibile. Unu, pe timpul nopții avusese loc o spargere operată de cineva care căutase ceva cu un nivel înspăimântător de determinare. Sau doi, Judah îi lăsase pe băieți să se îmbrace singuri pentru școală și asta era rezultatul. Și eram relativ sigură că știu care era varianta corectă.

Oftând, am adunat hainele de pe jos, am recuperat cănuța lui Teddy de sub pătuțul lui și am gonit-o pe Delilah de pe mormanul de rufe boțite. Apoi am început să îndes hainele lui Eli la loc în dulapul lui cu sertare. Un hanorac micuț care zăcea pe jos purta mesajul

Ești grrrozav!, însoțit de un imprimeu cu un dinozaur care răgea. Oare de ce hainele pentru adulți n-au astfel de mesaje încurajatoare? În unele zile simțeam și eu c-aș avea nevoie de un T-rex zâmbitor care să-mi dea elan spunându-mi că are încredere în mine — și azi era una dintre acele zile.

— Cum a decurs interviul?

Judah și-a scos căștile și și-a desprins privirea de la laptop când am lăsat cănuța pe bufetul din bucătărie. Invariabil mă simt revigorată când intru în camera principală din apartamentul nostru — asta ne-a convins la el de fapt. E o încăpere lungă, aproape pe toată lungimea clădirii vechi, cu un parchet din lemn închis la culoare, lustruit și ferestre înalte cu vedere spre acoperișurile vecinilor, iar astăzi era scăldată într-o lumină difuză de toamnă, cu firicele strălucitoare de praf plutind prin aer.

Când am cumpărat apartamentul, avea două dormitoare și revendicaserăm unul pentru noi, iar pe celălalt îl țineam pe post de birou/ cameră de oaspeți. Dar apoi am rămas gravidă și biroul s-a transformat mai întâi în camera celui mic, apoi într-un dormitor pentru cei doi băieți. Acum lucrăm — mă rog, Judah lucrează — în principal la masa din bucătărie, într-o firidă micuță aflată pe o latură a camerei principale.

Fusese cufundat într-o discuție pe Zoom când mă întorsesem, dar acum avea aerul cuiva care de-abia așteaptă să i se distragă atenția. Am clătinat din cap.

— Bine, dar nu cred c-o să obțin slujba. Fata care m-a intervievat a fost foarte drăguță, dar mi-a zis că sunt supracalificată. De două ori.

— Altfel zis: nu-și permit să te angajeze, a comentat Judah, dând din umeri și ridicându-și ochelarii de citit pe frunte. Ți-am spus — ar trebui să aspiți la mai mult.

— Ușor de zis, dar am fost mult timp pe tușă.

Încercam să nu las iritarea să-mi transpară în glas, dar nu eram sigură că-mi iese. Lui Judah îi era ușor să vorbească — el se alesese cu un post călduț cu un contract permanent la *New York Times*, nici mai mult, nici mai puțin, chiar înainte să vină pandemia. Câștigase echivalentul potului celui mare în lumea presei — iar faptul că o știa și el nu mă împiedica să compar traiectoriile noastre profesionale.

— Nu e ușor să fii angajat cu contract permanent, Jude, mai ales când ai o pauză de cinci ani în CV.

— Știu, a recunoscut el.

S-a ridicat și s-a apropiat de mine, strângându-mă în brațe.

— Știu. Îmi pare rău, nu încerc să pretind c-ar fi slujbe pe toate drumurile, că-ți pică din cer, cred doar că... te subapreciezi uneori.

— Mă apreciez foarte corect, crede-mă! Dar n-am mai lucrat aproape deloc de când s-a născut Eli — și ăsta e un semnal îngrijorător pentru multe persoane.

Eli n-a fost unul dintre copiii concepuți în perioada pandemiei, s-a născut chiar înainte. Eu mă lăsasem purtată de succesul singurei mele cărți, *Ape întunecate*, inspirată de experiența mea de coșmar la bordul unui vas de croazieră numit *Aurora* prin fiordurile Norvegiei. Judah tocmai fusese angajat cu contract permanent la *New York Times*. Cumpăraserăm un apartament în Tribeca, un cartier select din Manhattan, bazându-ne pe avansul pe care-l

luasem pentru carte și pe noul lui salariu. De bună seamă, pasul următor era să încercăm să facem și un copil?

Nu știi de ce, poate din cauza incertitudinii pe care o sugerează verbul *să încercăm*, presupusesem că procesul va dura luni, dacă nu chiar ani. De fapt, Eli a apărut mai repede decât se așteptase oricare din noi, iar responsabilitatea de a avea grijă de un nou-născut ne dăduse pe amândoi peste cap, cum se spune. Părea imposibil de crezut că o ființă atât de mititică poate declanșa un asemenea haos în două vieți puse la punct, iar treaba asta mă afectase cu atât mai mult pe mine, acum că eram la peste 5 000 de kilometri de țara mea natală și de mama. O vreme situația fusese destul de precară — simțisem că sănătatea mea mintală se scufundă din nou într-un loc sumbru, medicamentele pe care le luasem până atunci nu-și mai făceau efectul, cele nou recomandate aduceau cu ele efecte secundare neașteptate și complicații legate de dozaj. Dar împreună reușiserăm să readucem lucrurile la normal. Tsunamiul hormonal se retrăsese. Eli își intrase într-o rutină. Eu și Judah am creat o formulă care funcționa, iar eu am găsit o combinație de antidepresive care m-au ajutat să ajung la un echilibru. Și apoi, chiar când mă gândeam să angajez o bonă (sau babysitter, cum i se spune pe-aici) și să revin la lucru, a început pandemia.

Pe undeva, deși n-aș recunoaște-o niciodată cu voce tare, mă bucurasem. Sigur că fusese greu — izolarea, grijile pe care mi le făceam pentru mama, rămasă în țara pe care cei de la *The Guardian* o numeau „insula ciumei“. Dar mă și scăpase de o grijă — închiderea școlilor și grădinițelor îmi oferise doi ani minunați acasă cu Eli, fără vreo posibilitate reală de a-mi căuta de lucru cu normă întreagă, iar apoi, când a apărut și Teddy, ceasul s-a dat înapoi și m-am

trezit din nou în lumea bebelușilor, dar cu medicația ajustată și înțelegând mai bine cum merge treaba.

Dar acum, nu știu cum, trecuseră șase ani deja. Eli era la grădiniță, Teddy de-abia intrase la creșă. Avansul luat pe carte se dusesse pe cheltuielile de zi cu zi. Iar eu și Judah căzuserăm de acord că era momentul să mă urc din nou în șa.

Doar că se dovedea greu să prind vreun cal.

Avusesem destule proiecte ca freelancer — unele aici, în State, unele pentru contacte și foști șefi din Marea Britanie. Dar ce-mi doream era un contract permanent, cu asigurare de sănătate și contribuție la un plan de pensie. Măcar eram cetățean american acum, ceea ce-mi dădea o oarecare siguranță. Unul dintre gândurile care-mi bântuiseră visele, coșmaruri din care mă trezeam transpirată toată în perioada sumbră a angoaselor postnatale, fusese c-o să-mi expire greencardul și c-o să vină agenții ICE să-mi spargă ușa. Ideea mă urmărise indiferent de câte ori mă asigurase Judah că n-o să se întâmple — că n-o să fiu deportată dacă sunt soția unui cetățean american și mama a doi copii. Dar, chiar și cu prețiosul pașaport american, eram conștientă că, dacă s-ar fi întâmplat ceva cu Judah, aș fi încurcat-o. Viața noastră aici, asigurările medicale, ratele la ipotecă, totul depindea de salariul lui. Iar eu nu-mi doream treaba asta. Și nu doar pentru mine — n-o voiam nici pentru Judah. Nu voiam ca întreaga responsabilitate a întreținerii micii noastre familii să cadă pe umerii lui.

L-am strâns în brațe, rezemându-mi o clipă fruntea de pieptul lui lat, apoi m-am îndreptat de spate și i-am zâmbit.

— Știi ce? O să se rezolve totul. O să apară ceva — trebuie doar să bat la îndeajuns de multe uși, nu-i așa?

— Absolut.

Judah mi-a dat laoparte părul care-mi cădea peste față și mi-a zâmbit.

— Adică postul de la *Times* mi s-a părut doar un vis frumos până când n-a mai fost așa. Ești o scriitoare fenomenală, cu experiență impresionantă în CV. O să apară ceva și pentru tine. Între timp, nu-ți ieși din mână, continuă cu proiectele de colaborare! Și o să ți se deschidă ușa potrivită, sunt convins.

— Te iubesc, Judah Lewis!

Și chiar simțeam asta. Cu toată ființa mea.

— Te iubesc, Laura Blacklock! mi-a răspuns, cu zâmbetul lui puțin șui care mă topea de fiecare dată.

Ne-am privit în ochi îndelung și mi-am spus, pentru a mia oară, cât de norocoasă eram că ajunseseam aici — alături de bărbatul ăsta pe care-l iubeam, care-mi făcea inima s-o ia la goană chiar și după zece ani, și cu doi copii, în apartamentul ăsta superb pe care niciunul dintre noi n-ar fi visat măcar să și-l permită acum un deceniu. Aș fi putut să sfârșesc pe fundul oceanului, în apropierea coastei Norvegiei. Fusese cât pe-acți. Fiecare zi de care avusesem parte de atunci era un dar — unul pentru care eram recunoscătoare neîncetat. Țiuitul computerului lui Judah ne-a smuls din transă, dar încă ne zâmbeam.

— Scuze, mi-a zis. E alerta din calendar. Am o videoconferință cu echipa la și jumătate.

— Trebuie să câștigi pâinea aia, am comentat.

Și apoi, văzând teancul de plicuri de pe masă:

— Oh, apropo, am adus corespondența. Sunt câteva pachete pentru tine. Cred că unul e cu cămășile pe care le-ai comandat.

Judah a încuviințat și a început să sorteze grămada de pliante promoționale, pachete și facturi, oprindu-se cu un geamăt exasperat la vederea unui plic gros, gofrat, și azvârlindu-mi-l.

— Încă o nuntă, presupun. Mă mir că mai ai vreo prietenă nemăritată. Cine e de data asta?

M-am uitat la plic, intrigată. Chiar aducea a invitație de nuntă — un carton tare, hârtie scumpă, crem. Și avea timbru european, dar nu din Marea Britanie. Nu eram sigură din ce țară de fapt. Scria *Helvetia* pe el, ceea ce-mi suna vag scandinav, dar n-aș fi putut identifica statul sau moneda. Destinatarul era scris de mână, cu o cerneală neagră, groasă și într-un stil caligrafic impecabil: *Mme. Laura Blacklock*. Exista o singură metodă să aflu răspunsul. Am rupt partea de deasupra, schițând o grimasă când m-am tăiat în marginea tare a plicului, apoi am scos invitația, sugându-mi sângele de pe deget în timp ce citeam.

Marcus Leidmann și Leidmann Group
o invită cordial pe
Mme. Laura Blacklock
la inaugurarea pentru presă
a Le Grand Hotel du Lac
Saint-Cergue les Bains
Lacul Geneva
Elveția
Luni, 4 noiembrie — joi, 7 noiembrie
RSVP press@theleidmanngroup.ch

Pe verso era același text în franceză și sub fiecare se afla un cod QR discret cu mesajul *mai multe informații / plus d'informations*.

Judah probabil că a observat ceva, nu știu ce, pe chipul meu, pentru că s-a uitat la mine curios când am terminat de citit.

— Nu-i o invitație la nuntă?

— Nu. E un eveniment pentru presă de fapt.

I-am întins invitația și a citit-o, bătând apoi cu degetul numele din susul paginii.

— Am auzit de el. De Marcus Leidmann. Este directorul executiv al Leidmann Group. Îi știi?

I-am luat invitația din mână, clătinând din cap.

— Sunt o agenție de turism?

— Se ocupă cu de toate — sunt un fel de versiune în miniatură a corporației Tata Steel, știi, au început cu industria grea, apoi s-au diversificat în toate domeniile, de la industria feroviară la comunicații — dar nu știam că au pătruns și în domeniul hotelier. Pesemne că e ceva mai nou.

Am dat din umeri.

— Probabil că e un moment bun să te extinzi în domeniul turismului. Adică o mulțime de locuri au dat faliment în perioada pandemiei, presupun că un investitor abil știe când să se bage pe fir. Mă rog, o ocazie bună pentru cineva să benchetuiască pe cheltuiala lui Marcus ăsta.

I-am luat invitația din mână și eram gata s-o arunc la coș, dar Judah m-a oprit.

— Cum adică? E o ocazie bună pentru tine dacă vrei.

Am început să râd.

— Nu pot să plec în Elveția, Judah! Cine i-ar duce pe băieți la școală? Cine i-ar lua?

— Ăă... eu? mi-a zis el cu un aer ușor ofensat. Cum am făcut și în dimineața asta, cât erai la interviu, *dacă* mai ții minte. Am supraviețuit cu toții. Am deschis gura să-i

răspund că dormitorul băieților arăta ca o zonă de război și că fusese vorba doar de o dimineață, dar am închis-o la loc. Nu voiam să fiu una dintre femeile alea care caută nod în papură de fiecare dată când soții lor fac ceva ușor altfel decât ar fi făcut-o ele. Și probabil că era benefic pentru băieți să li se ceară să-și asume un pic mai multă responsabilitate legat de pregătirea lor dimineața — doar că era păcat că-și devastaseră camera cu ocazia asta.

— Dar ce rost are? l-am întrebat, cotind-o. Nu m-a contractat nimeni să scriu despre lansare. Adică o vacanță gratuită e plăcută, dar nici măcar nu sunt sigură că *ar fi* gratuită. Probabil c-ar trebui să-mi plătesc biletul de avion.

— Unu, a început Judah, enumerând punctele pe degete: spui că vrei să-ți revezi mama de vreo doi ani, gen. Chiar dacă ar trebui să-ți acoperi singură biletul de avion, ar fi o călătorie în Europa pe care poți s-o declari în interes de serviciu și ar fi deductibilă din impozit, ceea ce n-ar fi puțin lucru. Doi, probabil c-o să fie plin de redactori și jurnaliști din zona de turism pe-acolo, așa că e o ocazie minunată să-ți faci câteva contacte. S-ar putea chiar să te revezi cu niște figuri cunoscute. Trei, Lo, ești blocată acasă cu copiii de șase ani, *la naiba!* Dacă e cineva care să merite o vacanță gratuită, tu ești persoana. E modul universului de a-ți transmite că e momentul să te urci din nou în șa. Și știi ce, e chiar măgulitor că s-au gândit la tine, nu-i așa?

M-am uitat la invitația pe care o țineam în mână, acum mânăjită un pic de sânge unde mă tăiasem la deget. Gândul de a mă regăsi cu niște cunoștințe vechi nu era neapărat îmbietor în unele cazuri, dar celelalte argumente ale lui Judah erau valide. Era tentația de a-mi

revedea mama, ceva ce amânasem mult prea mult, iar ultima remarcă... nu puteam să neg că partea aia chiar mă nimerise. *Era* sincer măgulitor că se gândise cineva la mine. O vreme, după apariția cărții, fusesem o celebritate minoră în cercul jurnaliștilor specializați în turism, ținta unui șuvoi constant de invitații la tot soiul de inaugurări, de la resorturi proaspăt lansate la trenuri de lux. În perioada pandemiei fluxul se subțiasse, de-abia mai picura câte ceva, până când a secat de tot și cumva nu s-a mai reluat. Dar era plăcut să mă gândesc că numele meu încă se mai afla pe-acolo, pe undeva, pe suporturile rotative cu cărți de vizită — dacă mai folosește cineva așa ceva.

Da, chiar *era* măgulitor că se gândise cineva la mine. Și îmi reamintea că, indiferent cum m-aș fi simțit pe drumul de întoarcere de la interviu, nu eram chiar un nimeni. Poate că eram un picuț mai grrozavă decât credeam. Și poate... poate că Judah avea dreptate. Poate că ăsta era modul universului de a-mi transmite acest mesaj.